

רע"פ 5719/14 - ר.ק. נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5719/14

כבוד השופט א' שהם

ר.ק.

נ ג ד

לפני:

המבקש:

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום 22.7.2014, בעפ"ג 48759-06-14, שניתן על-ידי כב' השופטים י' גריל - סג"נ; ב' בר זיו; י' ליפשיץ

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטים י' גריל - סג"נ; ב' בר זיו; י' ליפשיץ), בעפ"ג 48759-06-14, מיום 22.7.2014, אשר בגדרו נדחה ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בקריות (כב' השופטת ט' תדמור-זמיר), בת"פ 20034-07-09, מיום 2.6.2011.

2. להשלמת התמונה יודגש, כי המבקש ייצג את עצמו הן בהליכים בערכאות הקודמות, והן בבקשת רשות ערעור.

רקע והליכים קודמים

3. נגד המבקש הוגש כתב אישום, במסגרתו יוחסו למבקש שלושה אישומים. בבסיס האישום הראשון נטען, כי ביום 9.11.2008, נתן בית המשפט למשפחה בחיפה צו הרחקה (להלן: הצו) האוסר על המבקש להתקרב לדירת המגורים (להלן: הדירה), אשר הייתה בבעלותו של המבקש עובר למכירתה על-ידי כונס הנכסים. חרף הצו, ביום

22.12.08, הגיע המבקש לדירה בזמן שמר ט' (להלן: המתלונן), בעליה החוקיים של הדירה, שהה בה. בהמשך, תקף המבקש את המתלונן וגרם לו לחבלות של ממש. בנוסף, איים המבקש על שוטר ופקח, שהגיעו למקום האירוע, בסמוך לתקרית עם המתלונן, וכן תקף אותם. עוד נטען, כי באופנועו של המבקש נמצאו כלי פריצה שונים. במסגרת האישום הראשון יוחסו למבקש העבירות הבאות: תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 257 לחוק העונשין; והחזקת מכשירי פריצה, לפי סעיף 409 לחוק העונשין.

האישום השני, מתייחס לאירוע מיום 18.12.2008 (היינו, 4 ימים עובר לאירוע המתואר באישום הראשון). נטען, כי המבקש הפר את הצו בכך שהגיע לדירה וביקש מטכנאי מזגנים, אשר עבד בה באותה עת, לצאת ממנה. בהמשך, תקף המבקש את הטכנאי, וכן איים עליו. במסגרת האישום השני יוחסו למבקש העבירות הבאות: הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287 (א) לחוק העונשין; איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; ותקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

האישום השלישי, עניינו באירוע מיום 18.11.2008 (היינו, ראשון בסדר הכרונולוגי). נטען, כי המבקש הגיע לדירה בניגוד להוראות הצו, ואיים על מר וליד אבו אל ניל (עו"ד העובד במשרדו של הכונס). במסגרת האישום השלישי יוחסו למבקש העבירות הבאות: הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287 (א) לחוק העונשין; ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

4. הכרעת הדין ניתנה על-ידי בית משפט השלום, כאמור לעיל, בתאריך 2.6.2011. בית משפט השלום הרשיע את המבקש, לאחר שמיעת ההוכחות, במרבית העבירות שיוחסו לו בכתב האישום. במסגרת הכרעת הדין, בחר בית המשפט לזכות את המבקש, מהעבירות הבאות: תקיפה הגורמת חבלה של ממש; החזקת כלי פריצה; ומעבירת איומים אחת. ביום 26.2.2014, נשמעו הטיעונים לעונש. בשלב זה, שב המבקש וטען, כי ההליכים נגדו נוהלו בחוסר סמכות. בנוסף, העלה המבקש טענות לפסלות השופטים שדנו בעניינו, חרף העובדה שטענות אלו כבר נידונו ונדחו בפסק דינו של בית משפט זה, במסגרת 7947/13 וייסמן נ' מדינת ישראל (3.12.2013).

5. ביום 17.6.2014, נגזר דינו של המבקש בבית משפט השלום. בגזר דינו, הדגיש בית המשפט את חומרת מעשיו של המבקש, "הבאה לידי ביטוי בזלזול במופגן בהליכים משפטיים ובניסיונו להלך אימים על כל מי שפעל לצורך מכירת דירתו, או פעל מטעם הבעלים החדש". על המבקש הושטו העונשים הבאים: 4 חודשי מאסר לריצוי בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש, במשך שנתיים, אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע בתיק זה. בנוסף, הופעלו שני עונשי מאסר על תנאי, לתקופה של 9 חודשים. עוד קבע בית המשפט, כי המאסרים על תנאי יצטברו באופן חלקי בלבד (חפיפה של חודשיים) לתקופת המאסר שהוטלה לריצוי בפועל, ובסך הכל, הוטלו על

המבקש 11 חודשי מאסר לריצוי בפועל. במסגרת גזר הדין, שקל בית משפט השלום, בין היתר, את השיקולים הבאים: חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות; היעדר חרטה בגין העבירות שביצע המבקש; והיעדר שיתוף פעולה עם בית המשפט, לרבות סירוב למסור פרטים אודות נסיבותיו האישיות, הנדרשות לצורך גזירת הדין.

6. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי על פסק דינו של בית משפט השלום. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש, ביום 22.7.2014. בערעורו טען המבקש, כי בית המשפט לענייני משפחה היה משולל סמכות לאשר את מכירת דירת המגורים, במסגרת הסכם הגירושין בין המבקש לגרושתו. בנוסף, המבקש חזר וטען, כי שגה בית המשפט לענייני משפחה כאשר נתן צו האוסר על המבקש להיכנס לדירת המגורים. המבקש אף הרחיב וטען, כי בית משפט השלום נעדר סמכות מלדון בנושאים דנן, במסגרת הכרעת הדין. בית המשפט המחוזי דחה את טענותיו של המבקש ופסק, כי טענות המבקש בגין היעדר סמכותו של בית המשפט לענייני משפחה, משוללות כל בסיס משפטי. בהקשר זה, הפנה בית המשפט המחוזי לדבריו של בית משפט השלום, לפיהם, אין לאפשר למבקש לתקוף בתקיפה עקיפה את החלטות בית המשפט לענייני משפחה. בית המשפט המחוזי הדגיש, כי "ספק רב בעינינו, באם טענותיו המשפטיות של המבקש היו מתקבלות, אף לו נקט בהליכי השגה כחוק". בית המשפט המחוזי ציין בנוסף, כי טענתו של המבקש לעניין סמכותו של בית המשפט לענייני משפחה ליתן צו, כבר נידונה בהקשר דומה, ונדחתה בגדרם של הליכים פליליים קודמים שהיו נגד המבקש, ובכלל זה במסגרת ע"פ (חי') 3367/08 קרינסקי נ' מדינת ישראל (10.9.2008). בית המשפט המחוזי אף דחה את טענת המבקש לעניין סמכותו של בית משפט השלום לדון בהליכים שהוגשו נגד המבקש וציין, כי "בית המשפט קמא לא דן בענייני משפחה, כהגדרתם בחוק. כתב האישום נגד המערער [המבקש] ייחס לו עבירות פליליות של הפרת הוראה חוקית שאכן נוגעות להחלטות בית המשפט לענייני משפחה, אך נושאן הוא עצם הפרת ההחלטות ולא ההחלטות לגופן".

הבקשה לרשות ערעור

7. ביום 27.8.2014, הגיש המבקש בעצמו, את בקשת רשות הערעור המונחת לפניו. הבקשה נסובה סביב סמכותו של בית המשפט לענייני משפחה. המבקש טוען, כי בית המשפט לענייני משפחה חרג מסמכותו. לפיכך, עותר המבקש לקבל את בקשת רשות ערעור זו; להכריז על החלטות בית המשפט לענייני משפחה כבטלות; ולפצות אותו ב-10 מיליון ₪.

דין והכרעה

8. למקרא האמור בבקשת רשות הערעור, נחה דעתי, כי עניינו של המבקש, אינו מקים עילה לדין "בגלגול שלישי", בפני בית משפט זה, וזאת מן הטעמים כפי שיפורטו להלן.

9. בית-משפט זה פסק, לא אחת, כי לא בנקל תתקבל בקשת רשות ערעור, הואיל שזו שמורה אך לאותם מקרים

חריגים המעלים שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית נכבדה, החורגת מעניינם של הצדדים הישירים לבקשה, וכן במקרים מיוחדים ונדירים, המגלים אי-צדק או חשש מפני עיוות-דין שנגרם למבקש (רע"פ 5442/14 חב' ינונה בע"מ נ' מדינת ישראל (4.9.2014); רע"פ 5385/14 וייסמן נ' מדינת ישראל (2.9.2014); רע"פ 5205/14 אברמוביץ נ' מדינת ישראל (3.8.2014). בנדון דידן, המבקש לא פירט בבקשתו מהם הטעמים המצדיקים לערוך דיון ב"גלגול שלישי" בעניינו. ואכן, עיון בבקשה מגלה כי עיקרה ממוקד בנסיבות עניינו הפרטי של המבקש. בנסיבות אלה, ומשלא קיים חשש לעיוות דינו של המבקש, די בכך בכדי להביא לדחיית הבקשה.

10. לא זו בלבד שטענותיו של המבקש אינן מעלות שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית רחבת היקף, נראה, כי כל טענותיו של המבקש מתמצות בניסיון "למקצה שיפורים", במסגרת ערעור נוסף, ואת זאת אין בידי לאפשר. בהקשר דומה ציינתי, כי:

"לא יעלה על הדעת, כי בקשת רשות ערעור תהא כר ל'מקצה שיפורים' לבעל דין שאינו שבע רצון מהתוצאה אליה הגיעה ערכאת הערעור, תתעלם מהקריטריונים הנהוגים בשיטת משפטנו למתן רשות ערעור, ותהווה, הלכה למעשה, ערעור נוסף על הכרעתו של בית-המשפט המחוזי" (רע"פ 9480/12 אברמוביץ נ' מדינת ישראל (18.1.2013); רע"פ 9019/12 חטיב נ' מדינת ישראל (17.12.2012); וכן רע"פ 9454/12 טקאטקה נ' מדינת ישראל (7.1.2013)).

תכליתה של בקשת רשות ערעור היא לפתוח את שעריו של בית משפט זה באותם מקרים חריגים ונדירים, בהם קיימת הצדקה לכך, בשל חשיבותו הציבורית של הנושא והשלכותיו המשפטיות על מקרים רבים אחרים, למרות שהעניין כבר נדון בשתי ערכאות קודמות. לפיכך, בקשת רשות ערעור אשר חוזרת על טענות שנבחנו ונדחו על-ידי הערכאות הקודמות, מחטיאה את מטרתו של הליך זה ואת התפיסה העומדת מאחוריו. (רע"פ 6032/13 שלהבת אהרון נ' הועדה המקומית לתכנון ולבניה טבריה (19.1.2014)).

10. למעלה מן הצורך, אציין כי לא ניתן במסגרת הליך זה לתקוף בתקיפה עקיפה את החלטותיו של בית המשפט לענייני משפחה.

11. אשר על כן, לא מצאתי כל הצדקה לדון בעניינו של המבקש ב"גלגול שלישי", בפני בית-משפט זה, והנני דוחה בזאת את הבקשה למתן רשות ערעור.

ניתנה היום, ט"ו באלול התשע"ד (10.9.2014).

ש ו פ ט
